

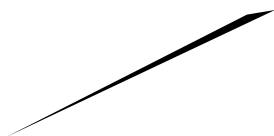
CAROLINA NEURATHOVÁ

ZASLEPENÍ

Thriller ze švédského finančního světa,
inspirovaný skutečnými událostmi

HOST

PROSINEC 2013

Otevřela oči a okamžitě pocítila tlak na hrudi. Stres. Takže ani spánek nepomohl. Širokými dřevěnými žaluziemi se však dovnitř neprodíraly žádné neodbytné sluneční paprsky. Venku byla ještě tma. Musel ji vzbudit telefon, který zavibroval na nočním stolku. Rozsvícený displej osvětloval strop ložnice. Zamžourala do tmy, natáhla se pro mobil a otevřela zprávu. Když začala číst, sevřely se jí útroby. Posadila se na okraj postele a rozsvítila lampičku. Zrychlil se jí tep.

Je mrtvý.

Zprávu jí poslal jeho bývalý advokát. Končila větami:

Vím, že jste se v poslední době stýkali. Ocenil bych, kdybyste o tom nepsala jako o nějaké senzaci.

Natáhla se pro modrou kostkovanou flanelovou košili, která ležela na vrchu hromádky oblečení na židli. Na displeji zvolila možnost zavolat zpět a přešla do obývacího pokoje. V uchu jí zněl táhlý vyzváněcí tón. Nakonec se ozvalo jen upozornění hlasové schránky. Odkáslala si, přitiskla si telefon k uchu ramenem a zapnula si vrchní knoflíky košile.

„Tady Beatrice Farkasová. Dostala jsem vaši zprávu. Ještě se ozvu. Vezměte to.“

Ukončila hovor a přitiskla si telefon k hrudi. Zůstala nehybně stát uprostřed svého podkrovního bytu se zkosenými stropy a tmavými trámy. V pokoji to vonělo po knížkách. V přeplněných poličkách knihovny se spolu s klasickými antikvariátními úlovky tísnily moderní romány a americké ekonomické tituly.

Začala bosky přecházet po dřevěné podlaze sem a tam. Podlaha při každém kroku jemně zavržala. Znovu si přečetla zprávu. Na konci se zarazila. *Jako o nějaké senzaci*. Nejspíš si o ní myslí, že je naprosto bezcitná. Jako by něčí úmrtí považovala za žhavou novinku, se kterou může vyrukovat jako první. To by ostatně odpovídalo i tomu, že jí nebere telefon. Potřebovala s někým mluvit. Na mysl jí vytanul Harald. Vysvětlila by mu, že sice má zajímavou informaci, ale psát o tom nechce. Vzápětí to zavrhl. Nepředpokládala, že by to její šéf dokázal pochopit a že by s jejím rozhodnutím souhlasil. Harald by se na základě svých zkušeností z bulváru nepochybně nechal strhnout novinářskou vášní. Jenom by si tím koledovala o hádku.

Vytáhla z kabelky sluchátka a zavolala advokátovi ještě jednou. Naslouchala vyzvánění a přejížděla očima po střechách okolních domů. Nažloutlé pouliční světlo zabarvilo rychlostní silnici, která obepínala severovýchodní břeh ostrova Riddarholmen. Do bezhvězdné oblohy se pomalu vpíjela stopa po letadle.

Vytáčela to číslo znovu a znovu. Chlad se jí zabodával do kůže na nohou. Někdy bylo obsazeno, jindy se opět dovolala do hlasové schránky. „Je nám líto, ale..“

Předklonila se a opřela se lokty o desku jídelního pultu, který rozděloval místnost na kuchyňský kout a obývací pokoj. Po celém jídelním pultu se válely propisky, lepicí papírky a neotevřená pošta.

Nesnášel ji už od začátku. Stejně jako většina ostatních velkých ryb z bankovní a finanční sféry. Jejich nepřátelství přicházelo ve vlnách. Sem tam jí někdo naopak projevil obdiv. On nakonec taky. Začal se s ní dělit o zajímavé informace. O takové, z nichž se snadno daly vytvořit poutavé zprávy. V poslední době se však choval ublíženě, volal jí pozdě v noci, aby se vypovídal ze vzteku na bývalé kolegy z vedení banky. Zvedala to, jen když na to měla čas a energii. Včerejšek k takovým večerům nepatřil.

Beatrice otevřela ledničku, očima přelétla poličku plnou sýrů halloumi a čokoládových keksů a vytáhla dvoulitrovou lahev coca-coly. Pokojem se rozlehlo praskání unikajícího oxidu uhličitého. Posadila se na jednu z vysokých židlí u jídelního pultu a zapnula počítač. Zůstala u něj až do rána, pročítala si novinky na internetu. Čekala, až se k někomu dostane to, co ona už věděla. Odtrhla se od monitoru, jen když si potřebovala dolít colu. Zpravodajské weby se aktualizovaly pomalu.

Ztěžka si povzddechla. Zastrčila si za ucho pramen nazrklých vlasů, který jí spadl do čela. Ne. Nechtělo se jít dělat práci za večerní bulvár. Nechtěla volat příbuzným ani policii. Myšlenky se do ní zařezávaly jako malé nože. Potřebovala se z toho vyspat.

Jistěže tu nebyla nouze o lidi, kteří mu přáli jen to nejhorší. Kvůli selhání Stockholmské obchodní banky přišlo o své investice přibližně patnáct tisíc akcionářů. Nařčení z tunelování se nakonec objevilo i na průčelí budovy. Někdo rozbil okna a posprejoval prosklené přední dveře. Teď se na nich vyjímal velký, krvavě rudý nápis „podfukáři“. Pro některé akcionáře to znamenalo ztrátu pár tisíc, jiní přišli o veškerý majetek.

O dvě hodiny později, něco málo po páté ranní, se na stránkách *Aftonpressu* objevil první článek s titulkem *Ve čtvrti Östermalm*

byl nalezen mrtvý manažer banky. I když se to dalo očekávat, roztrpčilo ji to. Možná že o tom opravdu měla něco napsat sama. Uveřejnit alespoň krátké oznámení na webových stránkách hospodářského deníku, v němž pracovala. Jen stručnou zmínku, aby dala najevo, že to ona — a tedy *Dagens Finans* — o tom věděla jako první.

Webový článek se během další hodiny aktualizoval. Soustředěně ho pročítala, neušlo jí jediné čerstvě připsané písmenko. *Podle dostupných informací bylo tělo nalezeno po půlnoci na chodníku před jedním z domů s luxusními byty na ulici Strandvägen, kde mrtvý bydlel, oznamoval zjevně narychlo sepsaný odstavec. Vypadalo to, že nějaký policista si pustil pusu na špacír. Někdo omotaný kolem prstu bulvárního reportéra.*

O několik minut později byl článek doplněn o vyjádření manažerova staršího bratra. Někdo ze šesti novinářů podepsaných pod článkem musel toho muže kontaktovat. Nejspíš ho probudil a hned ho o té události informoval. A podle všeho ho taky přinutil potvrdit domněnku, že v případě pádu z balkonu šlo nepochybně o sebevraždu. Bratrova odpověď, že „jinak by to přece nedávalo smysl“, a tvrzení anonymního zdroje, který „ví, že to tak bylo“, postačovaly k tomu, aby novináři dospěli k vlastnímu závěru. Jenže bratři spolu neudržovali žádný kontakt, nevidali se dokonce ani o Vánocích, aspoň podle informací, které měla k dispozici. Ale o takových podrobnostech neměli bulvární reportéři ani ponětí.

A možná to nakonec ani nebylo důležité.

Po cestě do redakce zachytila koutkem oka další titulky. Zářily ze sytých žlutých plakátů na reklamních obrazovkách, zatímco se spěšně prodírala vrstvou sněhu v uličkách Starého Města. *Top manažer S-Banky nalezen v noci mrtvý. A podtitulek: Podezření na sebevraždu.* Dokázala si představit, jak se banda v *Aftonpressu*

dobře bavila, když ten plakát vymýšlela. Jak pod tlakem situace slovíčkařili, jak někdo dostatečně rázný protlačil do podtitulku ono tučně zvýrazněné „sebevraždu“, někdo jiný zase kladl důraz na „mrtvý“ a „v noci“. Jak se všem vlévaly do žil vlny adrenalinu a testosteronu.

Aftonpress byl jediné periodikum, jehož zaměstnanci se nejspíš vůbec nezamýšleli nad tím, co si o nich bude myslet jejich okolí. Jeho investigativní reportéři, kteří byli považováni za jakési celebrity, byli vždy jen muži. Muži, kteří se stýkali s veškerou politickou elitou. Ženy, které do deníku přispívaly, byly většinou modelky, jež čtenáře informovaly o nejnovějších dietách a k článkům často připojovaly své fotografie, obvykle doplněné o glosu *Outfit dne*.

Prošla uličkami, zamířila přes most k parlamentní budově a sešla na Drottninggatan. Všechno tu vypadalo jako obvykle. Další obyčejný den. Mladý muž v pérové bundě tlačil po proměně kočárek. Postarší dáma v tmavé kožesinové čepici bezcílně přecházela podél výloh obchodů a dva muži v obleku spolu za chůze rozmlouvali.

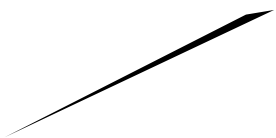
Nedokázala pochopit, že je mrtvý. Přijmout to. To přece nemůže být pravda! Proč by se zabíjel? A co jí chtěl říct, když jí v noci volal?

V redakci znovu otevřela stránky zpravodajských webů. Spekulace o sebevraždě ještě nabobtnaly. Morální kompas zůstal pohozen kdesi v nenávratnu. Dokonce už i její kolegové publikovali text z tiskové agentury, ten byl ovšem založen zase jen na informacích *Aftonpressu*. Nechápala, jak k tomu vůbec mohlo dojít. V případě sebevražd média obvykle žádné podrobnosti nezveřejňovala, alespoň dokud se někdo z příbuzných mrtvého nerozhodl k věci veřejně vyjádřit a otevřeně o ní promluvit. Ale zdálo se, že poté co *Aftonpress* zatlačil na bratra zesnulého, neostýchali se o tom psát ani ostatní novináři.

Měla chuť redaktorům jejich webu připomenout, že *Dagens Finans* jsou především hospodářské noviny. Ale bylo jí jasné, že by to nedokázala podat věcně. Jen by se kolem toho strhla další zbytečná hádka.

Faktem bylo, že díky jejímu kontaktu ztratila Stockholmská obchodní banka značnou sumu peněz a že ho z banky následně vyhodili. Přišel téměř o všechno. Ale vzít si život? To ne. To by nedokázal. Nasadila si sluchátka a začala obvolávat své kontakty z řad bývalých zaměstnanců banky, pak ty z útvaru bankovní inspekce a nakonec lidi z EBM, Úřadu pro odhalování finanční kriminality. Musela zjistit, jestli ještě někdo jiný ví to, co ona, a pokud ano, tak kdo to je.

DUBEN 2013

Pevně svíral lahev šampaňského a otáčel jí proti směru hodinových ručiček. Korek mu vyskočil do dlaně a tekutina vybublala ven. Po hrdlu lahve stékala pěna.

„Sakra, pardon.“

Peder af Rooth se to odpoledne hnal od pokladny v Systembolaget, prodejní síti s alkoholem, ke svému maserati zaparkovanému před vchodem do obchodu, stojícího nedaleko náměstí Östermalmstorg. Všechn ten spěch byl však k ničemu — za stěrači už stejně ležel povědomý žlutý lístek s pokutou. A možná že pak pohodil tašky s lahvemi na sedadlo spolujezdce příliš prudce a zbytečně rychle prokličkoval městem. Ale už se stalo.

Osušil lahev utěrkou a nalil šampaňské hostům, manželům Rehnskiöldovým.

Domem se linula slabá vůně levandule. Svíčky plápolaly a na pozadí hrála jemná hudba. Tabulemi vysokých francouzských oken v obývacím pokoji bylo vidět, jak jarní slunce pozvolna mizí za mostem spojujícím ostrov Lidingö se zbytkem stockholmské pevniny. A jak se na hladině moře odráží třpyt oblohy.

„No jo, Peder se umí velice dobře postarat o to, aby se vlk nažral a koza zůstala celá,“ zahřímal Otto Rehnskiöld, zatímco chodil se skleničkou šampaňského po pokoji a obhlížel dekorace

rozestavené v políčkách plastového nábytku. „No jen si to představte. Byt v centru a barák na idylickém předměstí. Kdo tohle má?“ A zatímco si pohrával se smaragdovou vázankou, odpověděl sám sobě: „Určitě ne Otto Rehnskiöld.“

Pro předsedu představenstva Stockholmské obchodní banky bylo poměrně typické, že sám o sobě mluvil ve třetí osobě.

„Rád bych ti připomněl, že to byl tvůj nápad,“ zamumlal Peder. A měl pravdu. Když Otto přišel s návrhem, že by koupě bytu v jedné z östermalmských nemovitostí v centru města mohla být dobrá investice, nikdo z představenstva jako obvykle neprotestoval. S největší pravděpodobností o výhodnou investici opravdu šlo, faktem bylo však také to, že Otto rád zahrnoval vedoucí pracovníky banky nejružnějšími luxusními výstřednostmi. A přestože se pak na byt složil spolu s ostatními akcionáři, ze všeho vyšel jako ten nejvelkorysejší. Média samozřejmě koupí bytu do jisté míry zkritizovala, ale to se dalo očekávat. Novináři pro tohle holt nikdy neměli pochopení.

Peder se pokoušel vyhnout Ottově pohledu. Neměl chuť se o tom bytě bavit. Věděl totiž, že co nevidět vejde do pokoje Sophie. Nechtěl se svou manželkou znovu zabřednout do další diskuse o bytě. Sophie se už i tak začala povážlivě vyptávat na jeho časté přespávání v takzvaném ředitelském bytečku.

„No ale mě by zajímalo, jestli ten byt vůbec používáš? Nebo je to jenom takový, řekněme, doplněk?“

„Vždyť víš, že ho používám,“ odtušil Peder. Připomenout mu, kolik večerí a sklenek alkoholu tam s různými investory v posledním roce snědli a vypili, se však neodvážil. Kéž by už Otto zmlkl.

Peder se raději obrátil k Ottově manželce Heléne a zeptal se jí: „No a jak se poslední dobou daří vám?“ Sám slyšel, jak nepřírozeně a nuceně to zní. Nestihla však ani otevřít ústa, natož odpovědět. Dveře do kuchyně se otevřely.

Do pokoje vešla na vysokých podpatcích a v tmavěmodrých koktejlových šatech Sophie af Roothová. Šaty zvýrazňovaly její štíhlou postavu. Když chtěla, dokázala být velmi okouzlující.

„No tobě to ale sluší!“ zvolala Heléne.

Peder přelétl očima své oblečení. Měl na sobě tmavé kalhoty od obleku a světlemodrou košili jako po celý den v bance. Mrkl na svou manželku tmavězelenýma očima a pousmál se. Pak ze stříbrného tácu pozvedl poslední sklenici a nalil jí šampaňské. Měl široké, pečlivě udržované obočí a opálenou pleť. Kruhy pod očima ho nicméně jasně usvědčovaly z nedostatku spánku a hektického pracovního tempa. Jeho žena mu úsměv oplátila. Pohodila čerstvě upravenými světlehnědými vlasy a vzala si od něj skleničku.

Sophie dopila šampaňské, vyslechla si projevy uznání nad výběrem tmavěmodrých polštářků s květinovým vzorem a spolu s hosty náležitě vychválila scénérii za okny a západ slunce. Pak se vrátila do kuchyně, vytáhla z trouby červenou zapékací formu s domácími karbanátky z rybího masa a mořských plodů a přenesla pokrm do jídelny. V kuchyni pak přelila do omáčníku citronovou omáčku a spolu s bramborami a hráškem pokapaným máslem ji naservírovala na stůl.

„Můžete ke stolu!“ zavolala z kuchyně směrem do obývacího pokoje.

„Takže vy si posluhujete sami,“ zakroutil Otto hlavou. „Nechápu, proč si na to někoho nenajmete. Nikdo ti nesežere, že na to nemáš, Pedere.“

Sophie si dala ruce v bok a překontrolovala stůl.

„Tak. Všechno je přichystané.“

Peder vysunul Heléne židli a očima přelétl stůl. Na ubrusu ležely stříbrné příbory, světlé, jemně nachové růže a starožitný

francouzský porcelán s drobnými zlatými ozdobami. Ale copak nebude žádný předkrm? Na co zase myslela? Bylo jen otázkou času, kdy to Otto začne komentovat. I když zrovna v tu chvíli se zdálo, že si vzal do hlavy něco jiného.

„Takže když mám tu čest usednout vedle hostitelky, zajímavě by mě, jestli tu posedí s námi, nebo bude celý večer pobíhat sem a tam, do kuchyně a zpátky?“

„To přežiješ, Otto,“ odpověděla mu Sophie a položila mu ruku na rameno. Peder na ni mrkl. V tomto ohledu byla jeho žena k nezaplacení. Neměla problém vyjít téměř s kýmkoliv, s kým bylo zapotřebí udržovat dobré vztahy.

Peder se natáhl pro omáčku a přelil si ji přes vařené brambory. Všiml si, že Otto začíná brunátnět, což se stávalo, jen když byl opilý nebo rozčilený. V tuto chvíli platilo obojí. Rozhorlil se, ale nakonec svůj vztek obrátil proti Feministické iniciativě, která v poslední době dostávala v médiích čím dál více prostoru.

„Někdy by se měl udělat výzkum, do jaké míry se píše o všech těchto levičáckých stranách o jedné věci na úkor toho, co se řeší v opravdové politice.“

„Každý novinář je komunista, to přece není žádná novinka,“ odpověděl mu nevzrušeně Peder a Heléne přitakala. Sophie ani nezvedla oči od talíře. V tichosti jedla dál.

„Problém je v tom, že všichni tihle nevzdělaní pitomci mají vždycky plnou hubu řečí,“ odsekl Otto a otřel si ústa látkovým ubrouskem. „Jen si představte, že by to tu pořád fungovalo jako před sto lety. To se ještě váha hlasu určovala podle příjmu. A já se ptám — k čemu je vůbec dobrý nějaký jiný systém?“

„No tohle ale nikde na veřejnosti neříkej, jinak se na tebe vrhnou jako hladoví psi,“ poradil mu Peder a napíchl si na vidličku kus brambory a karbanátku. „Na druhou stranu, jestli mermomocí chceš, skvělou příležitost budeš mít příští týden na čtvrtletní konferenci. Aspoň by novináře něco rozptýlilo

a nestrefovali by se jenom do mě.“ Když to říkal, přelétl očima Sophii a Heléne v naději, že se jeho vtipu zasmějí, ale ani jedna z žen už jejich rozhovoru nevěnovala pozornost.

„Ale podívejme se. To je mi novinka! Odkdy se tobě protivi světla reflektorů?“

Otto se své poznámce zasmál sám.

Konverzaci přerušil dusot na schodech. Do jídelny vběhli dva chlapci, osmiletý a desetiletý syn Peder a Sophie. Za nimi vešla do místnosti chůva s dvouletým batoletem v náručí. Při pohledu na děti se Sophie poprvé za celý večer zatvářila radostně.

„Ahoj, zlatička,“ pozdravila je, zvedla se od stolu a objala oba chlapce najednou. „Tak co, už jdete do postele?“

„Jsou tak rozkošní,“ ozvala se Heléne, která se dívala střídavě na Sophii a na děti. „Jak se máte, kluci?“ zeptala se pak, ale nikdo jí neodpověděl.

Otto si děti nevšímal a neobtěžoval se pozdravit ani chůvu. Namísto toho se naklonil blíž k Pederovi a pokračoval v hovoru.

„Podívej se, faktem je, že v tomhle levičákově je prostě nemožné normálně vést jakoukoliv firmu. Všechna ta byrokracie, přehnaná minimální mzda, ty ostatní hovadiny. Úplně chápu, proč se všichni stěhují pryč. Kdybys měl víc rozumu, udělal bys to taky.“

Peder se otočil k synům.

„Už jdete na kutě?“ zeptal se a rozčuchal tomu mladšímu vlasy.

„Tati, můžu si dát bramboru?“

„Ale ne, určitě už máte vyčištěné zuby, ne?“

Děti se objaly s rodiči a vydusaly po schodech nazpět do druhého patra. Peder se znovu otočil k Ottovi. Ten pokračoval v rozhovoru, jako by ho nikdo nepřerušil.

Večeře s Rehnskiöldovými pokládal Peder za nutné zlo. Jak Otto kdysi dávno prohlásil, měly stmelit jejich vzájemný vztah

generálního ředitele a předsedy představenstva. Postupně se však z večerí stala v režii manželek jen jakási výroční rutina. Peder si byl navíc dobře vědom toho, že Otto mohl v podstatě kdykoliv vypustit z úst něco, co by doma odstartovalo další hádku, jen co Rehnskiöldovi nasednou do auta a zase na rok zmizí.

Sophie se v poslední době změnila. Až příliš často ho kritizovala anebo zpochybňovala to, co jí řekl. Zdálo se, jako by přišla na to, že jí vlastně nevyhovuje role ženy v domácnosti. On už měl přitom plné zuby toho, jak si neustále stěžuje, že to jediné, čemu se za posledních deset let věnuje, je péče o vzhled, oblečení anebo o domácnost. Vždy se o něj přece starala. A byla hotový expert na to, jak vybrat takové věci jako nové polštáře, deky nebo ubrusy. Ale teď jí najednou začalo vadit, že nikdy neměla možnost zužitkovat znalosti nabyté studiem podnikové ekonomiky. Studium ovšem nikdy nedokončila. Peder nesnášel ty její věčné řeči o tomtěž: *Chci se učit, chápeš, vzdělávat. Porozumět politice a ekonomii. Mít větší přehled a...*

Sophie zase zmizela v kuchyni a vzápětí se vrátila s podnosem s několika druhy sýrů, kuličkami hroznového vína, sušenkami a sklenicí fíkové marmelády. Spolu s Heléne pak znovu mlčely, zatímco Peder a Otto diskutovali o politice. Jakmile se však konverzace stočila ke společným známým, o dvacet let starší Heléne rychle prokázala, že ví, jak zaujmout posluchače, a umí dobře odvyprávět historku. Svým tichým, chraptivě dramatickým hlasem začala vyprávět: „A to jste slyšeli? Sama jsem tomu ze začátku ani nechtěla věřit, ale...“

Peder posbíral ze stolu talíře a zamířil do kuchyně, aby je umyl. Pomlouvání ostatních bylo dobrým důkazem toho, jak se všichni baví na účet všech. Dokázal si představit, co asi Heléne říká při jiných příležitostech, na večerích u jiných párů, za jeho nepřítomnosti.

„No jo, ten tvůj manžilek, to je přece jenom chlap snů,“ prohlásil Otto.

Už tak měl výrazný hlas, ale s každou dopitou sklenkou vína mluvil ještě hlasitěji. To bylo nepříjemné samo o sobě. Peder Ottu nicméně znal a tušil, že mezi řádky bude navíc ukryta kousavá ironie. Domyl nádobí. Bylo mu těžko, po jídle se cítil plný a trochu opilý. Unavený. A z jídelny k němu doléhaly další a další výrocky předsedy představenstva.

„No jen si to představte! Dobrovolně umývat nádobí!“

„Nikdy mě nepřestane překvapovat,“ pousmála se Sophie. Na nepatrnou chvíli zazářily její bělostné zuby. Vzápětí se natáhla přes stůl, aby hostům dolila víno.

„To já dobře vím,“ odtušil Otto, vzal si kousek zralého Brie de Meaux a natřel si ho tlustou vrstvou marmelády. „A víš co? Drž se ho. Dalšího takového totiž nenajdeš.“ A než si sýr vložil do úst, dodal: „Ale to už samozřejmě sama dobře víš.“

„Otto!“ vyjekla Heléne, zpražila ho pohledem a natáhla k Sophii ruku. „Nevšímej si ho.“

Sophii se stáhl žaludek. Věděla, že Otto často rychleji mluví, než myslí, a že jeho řeči občas nemají vůbec žádný smysl. Helénina reakce jí nicméně prozradila, že v tomto případě to přece jen něco znamená.

„Naposledy, tohle bylo naposledy,“ opakoval Peder znovu a znovu — jako vždy po večerích s Rehnskiöldovými —, zatímco si rozepínal košili. Pak ji pohodil na sametem potaženou stoličku u postele, zamířil do koupelny a zabouchl dveře.

Dřív Sophii většinou pobavilo, když se Ottovi povedlo Pedera takto rozčítit. Toho večera však měla jiné myšlenky. Rozhlédla se po ložnici. Pohled jí padl na Pederovu koženou aktovku opřenou o noční stolek. V tu chvíli Peder vyšel z koupelny, lehl si do postele a nechal hlavu těžce dopadnout na polštář. Natáhl

ruku a chvíli zápasil s kabelem lampičky na nočním stolku, než se mu konečně povedlo najít spínač a zhasnout, aniž se v posteli musel převracet.

Ona sotva ulehla a přikryla se a jemu už ztěžkl dech. Vzápětí začal chrápat — znělo to jako nastartovaný traktor. Neměla nejmenší šanci usnout. Avšak místo toho, aby jako obvykle prostě vytáhla ze zásuvky zátky do uší, shrnula ze sebe příkrývku a vstala. Přes tmavou hedvábnou noční košilku si přehodila světlorůžový župan. Potichu přešla k jeho nočnímu stolku a vzala z něj mobilní telefon. S telefonem v ruce tam pak chvíli zůstala stát a pozorovala svého muže, jak s pootevřenou pusou spí.

Husté hnědé kadeře měl rozhozené po polštáři. Všimla si i toho, co by ostatním nejspíš uniklo: že Pederovi už nad čelem řídnou vlasy a že kadeřník mu zapomněl vyškubnout několik šedých nitek na zátylku. Oční víčka se mu jemně chvěla, jako by se mu už něco zdálo. Ostré chrápání na chvíli ustalo. Ztuhla a v duchu se připravovala na to, že se každou chvíli probudí. Znovu však začal zhluboka dýchat.

Sehnula se a popadla i aktovku. S úlovky v ruce se vyplížila z ložnice. Zamířila ke schodům a sešla do kuchyně. Pak za sebou zamkla oboje dveře.

Položila mobil i aktovku na stůl, u něhož obvykle snídali. Stočila si vlasy do volného drdolu a znovu vzala do ruky telefon.

Zadala číslice 1968. Věděla, že Peder dřív používal jako zámek telefonu právě rok svého narození.

Zbývají dva pokusy, oznámila jí zpráva na displeji.

Tak dobře. A co tenkrát ve Verbieru ve Švýcarsku? Neodemkl tehdy ten zámek u skříňky na lyže zase jejím rokem narození? Asi by nebylo moc rozumné používat tentýž kód i na svém telefonu. Ale co kdyby?

Zadala 1972.

Telefon nesouhlasně zavibroval a na displeji znovu vyskočilo chybové upozornění.

Neodvažovala se zkoušet další možnosti. Kdyby vyčerpala i poslední pokus, mobil by se zablokoval. Naděje, že si konečně udělá jasno v tom, co se děje, se v tu chvíli značně ztenčily. Natáhla se po aktovce a vytáhla z ní notebook.

Jako první vyzkoušela kombinaci Ronja1981. Ronja byla fenka labradora, se kterou Peder vyrůstal. Roku 1981 zemřela. Sophie si před několika lety, když spolu leželi v posteli a Peder zrovna rezervoval hotel na jejich novoroční dovolenou, povšimla, že právě tuto kombinaci použil k odemknutí počítače. Jeho prsty tehdy hbitě přeletěly klávesnici, ale ona přece jen stihla zaznamenat, co stiskly. Chvilí pak nad heslem přemýšlela. V době, kdy se s Pederem seznámili, zhruba v jeho pětadvaceti, mluvil o fence jako o stvoření, se kterým měl ten nejbližší vztah na světě. Když jí pak vyprávěl, jak museli Ronju nechat uspat u veterináře, bylo to jedinkrát za celou jejich známost, kdy ho viděla se slzami v očích. Nedokázal ani doříct větu o tom, jaké to bylo, když se pak s otcem vracel domů a v ruce svíral jen obojek.

Šedý kruh uprostřed obrazovky se divoce roztočil. Sophii se překvapením rozšířily světlemodré oči. Na displeji se rozsvítila uvítací obrazovka a jí po zádech přeběhl mráz. Zaklonila se a opřela se o opěradlo designové kuchyňské židle z vyztuženého plastu a s kovovými nohama ve tvaru Eiffelovy věže. Mlčky přejížděla očima po ikonách na obrazovce. Plocha počítače byla zaplněná různými složkami a dokumenty.

Spěchat nemusela. Peder se jen tak neprobudí. Zvedla se a vložila do kávovaru na lince kapsli.

Co to dělá? To bude opravdu riskovat, že se dozví něco, co vlastně ani vědět nechce? Ať už se děje cokoliv, stejně by se nemohla rozvést. Anebo je paranoidní? Možná prostě nic nenajde.

Převázala si v pase župan a sedla si zpátky k zářivě bílému stolu. Stříbrnou lžičkou si zamíchala espresso. Předklonila se a do příslušné kolonky znovu vepsala heslo, aby odemkla počítač, který tou dobou už přešel do režimu spánku. Pod látkou noční košilky jí prudce bušilo srdce a ruce se jí nad klávesnicí jemně chvěly.

Nejdřív klikla na ikonu e-mailu. Mezitím, co se schránka aktualizovala, Sophie otevřela dva záhadně pojmenované dokumenty uložené na ploše: „edge“ a „ocenění“. Zajímavé, i když pro ni téměř nesrozumitelné informace. Pak se znovu podívala do e-mailové schránky.

Z obrazovky na ni téměř vykřikla jedna ze zpráv od Otty Rehnskiölda, a to hlavně díky předmětu e-mailu nadepsanému velkými písmeny: *HOVADINA*. Otevřela konverzaci a začetla se do řetězu odpovědí. A jak četla, čím dál víc a víc třeštila oči.

Stockholmská obchodní banka byla tradiční a prestižní banka, proslulá především vysokými premii, jež pravidelně vyplácela svým zaměstnancům. Mladí finančníci se doslova předháněli, aby se do banky dostali na stáž. Peder nepotřeboval čas na rozmyšlenou, když mu Otto Rehnskiöld nabídl místo generálního ředitele. Nabídka přišla přesně ve chvíli, kdy už měl po krk fádni práce u pojišťovací společnosti, kde tehdy působil na týž pozici.

„A kdy že mám podat výpověď?“ odvětil nevzrušeně v půli telefonátu s Ottou — hlavně proto, aby nezněl přehnaně snaživě.

„Včera,“ zněla lakonická odpověď.

„Víš co, poradím se o tom se ženou. Do čtyřiačtyř hodin ti dám vědět.“

„No to je mi klišé, jako by sukně měly hlavu i na něco jiného než na čepici,“ odfrkl Otto a společně se tomu zasmáli.

Smlouvu sepsali dalšího dne. Peder měl dostat jednorázově deset milionů jako bonus za přechod k S-Bance. Základní příjem

nového generálního ředitele činil patnáct milionů ročně, což byla ale pořád jen část, jak sliboval Otto. Bonusy pro vedoucí pracovníky banky se v posledních letech přehouply přes třicet milionů na hlavu a v rekordním roce šlo prý téměř o čtyřicet milionů.

„I když většina představenstva má slepičí mozek,“ dodal Otto, když sestavovali smlouvu. Tentokrát už se svojí poznámce zasmál sám, to však nebylo nic neobvyklého. Svým způsobem byl tento jeho zvyk vyvážen tím, že vtipům ostatních se smál zřídka.

Otto byl nástupcem druhé generace Rehnskiöldů ve vedení banky. Na počátku devatenáctého století, v době, kdy se švédští socialisté a anarchisté prodírali k moci, založil banku jeho dědeček. To ovšem byla doba, kdy banky fungovaly úplně jinak — vzdáleně od přebujelého zadlužení domácností i od počítačem evidovaného obchodu s akciemi.

Vyjel soukromým výtahem do kancelářského patra, kde ho už zpoza dveří uvítal tlumený zvuk pracovního ruchu. Vchod vyhrazený jen řediteli banky byl prý důležitý. Když Peder do banky nastoupil, Otto mu vysvětlil, že někdo na jeho místě by „neměl mít povinnost zdravit se s plebem každé ráno, sotva dorazí do práce“.

Dveře výtahu se za ním nehlučně zavřely. Pracovní oběd se příliš protáhl a on dorazil do banky nečekaně pozdě. Konečně zamířil do kanceláře. Vzápětí za ním zaduněly rychlé, rázné kroky, přestože zátěžový koberec na chodbě obvykle dokázal takové zvuky bez potíží utlumit. Po očku se ohlédl. No jistě, neblížil se k němu nikdo jiný než vedoucí oddělení řízení rizik. Birgitta Kerschinská byla pětaticetiletá žena s elegantním tmavým mikádem a zároveň přísně působícími úzkými rty a notoricky skeptickým výrazem.

Zrovna vyšla ze dveří vedoucích do otevřeného prostoru společných kanceláří a zamířila chodbou směrem k Pederově rohové pracovně. Cestou minula několikery dveře — před ní stále ještě byly ty, za nimiž sedělo šest traderů, oněch skutečných obchodníků banky. Právě tradeři měli na starost krátkodobé spekulativní obchody. To oni denně podstupovali rizika a rozhodovali o využití bankovního kapitálu.

Řízení rizik bylo oproti tomu umístěno na druhém konci patra. Rozmístění kanceláří nebylo nahodilé. V podstatě odráželo firemní kulturu. Záměrem představenstva banky bylo, aby to oddělení zodpovědné za rizika nemělo příliš jednoduché. Kerschinská a její podřízení neměli na tradery a manažery příliš tlačit a držet tak investice — a tedy i profit — zbytečně na uzdě. Odstup byl proto nutný.

Otto a Peder se shodli na tom, že právě trading, tedy obchod s aktivy, je skutečným srdcem banky, které pumpuje výnosy do celého zbytku společnosti. Hlavně pak do jejích vrchních příček, samotného mozku. Na kolegy z řízení rizik se oproti tomu dívali jen jako na nutné zlo, které si vyžádala pravidla.

Peder si povšiml Birgittina napjatého výrazu. Tmavá obočí se jí semkla do tenké čárky. Zatímco se rozvláčně šinul ke dveřím kanceláře, v duchu se připravoval na to, že si vyslechně kázání. Co zase neudělal, jak měl? Zapomněl vyplnit nějakou důležitou zprávu? Nevykázal své transakce na burze? Kroky za ním se povážlivě blížily a on se znovu kradmo ohlédl přes rameno. Avšak Birgitta ho vzápětí minula a bez zaklepání vešla rovnou do dveří obchodního oddělení.

Birgitta Kerschinská byla jako neúnavný hlídací pes. Pečlivě dozorovala nad bankovními obchody. V bance už navíc pracovala celou dekádu a polovinu té doby právě na pozici vedoucí řízení rizik. Zavřela za sebou dveře a založila si ruku v bok, zatímco v druhé svírala stoh dokumentů sepnutých sponou.

V místnosti se nedalo dýchat. Do nosu ji udeřil nakyslý pach zvětralého piva. Přeletěla kancelář pohledem a oči jí rychle sjely na vedoucího oddělení Henrika Beijera.

„Dneska mi měly ležet na stole odpovědi na ty doplňující dotazy bankovní inspekce. Kde to zase vážne, Henriku?“

Jednalo se o kontrolní otázky ohledně jejich obchodního portfolia. Řadu věcí dokázala zodpovědět sama, ale některé z podrobnějších podotázek týkajících se metody oceňování portfolia si vyžádaly spolupráci šéfa obchodního oddělení. Birgitta se na ty údaje vyptávala celý týden. Bez výsledku. Teď už byl čtvrtek a tradeři si zrovna otevřeli svoje poobědové pivo.

Beijer seděl na své židli hluboce zakloněný a nohy měl na stole. Rukávy obnošené košile si vyhrnul až nad lokty a odhalil tak silná předloktí.

„Neměl jsem čas. To víš, my tu vyděláváme peníze, aby banka mohla fungovat. Jinak můžeš na výplatu zapomenout.“

„Potřebovala jsem ty odpovědi už včera,“ odpověděla mu a rozhodila rukama. „Tohle je důležité, chápeš? Nevím, co teď řeknu inspekci.“

„Zklidni hormon, Nikito,“ odtušil Henrik, zaklonil hlavu a dopil pivo.

K Birgittě se už doneslo, že dostala posměšnou přezdívku. Stejně jako všechny kolegyně z řízení rizik. Dlouho tomu však nevěnovala pozornost a považovala to jenom za fámou. Jen jednou, když byla zrovna na odchodu a dovírala za sebou dveře, zaslechla, že o ní takhle mluví, ale ještě nikdy si ji nikdo nedovolil tak oslovit přímo. Podívat se jí do očí a zesměšnit ji před ostatními.

Už s nimi pracovala téměř deset let a často potlačovala vztek a frustraci. Ale teď už Beijer zašel příliš daleko.

„Cos to řekl?“

Beijer se uchechtl a položil na stůl prázdnou lahev od piva.

„Řekl jsem: Zklidni hormon, Nikito. Ty jsi totiž taková naše brutální Birgitta. Na všechny furt musíš štěkat. Protože jsi po-
šahaná semetrika. To ví každě.“

Smích ostatních traderů k ní doléhal jen jako jakýsi vzdálený,
tlumený šum. Přemýšlela, jak zareagovat. Jestli mu má vrazit.
Nebo na něj začít křičet. Ale nenapadlo ji co. Už na to neměla sílu.

„No nepovídej. Tak teď už to vím taky.“

Popadla papíry, vyšla ven a zavřela za sebou. Přes dveře k ní
stále doléhala ozvěnu řehotu uvnitř.

Když jel po mostu na Lidingö, hodiny na přístrojové desce uka-
zovaly 22.20. Už z mostu zahlédl světla jejich domu, který stál
kus cesty na východ od předmostí.

Odbočil do jejich ulice a předpokládal, že ta tmavá silueta
míhající se ve vysokých oknech tříposchoďové vily je jeho žena.
Vjel na příjezdovou cestu a dál letmo pozoroval její štíhlou po-
stavu — teď už jasnější, s ostřejšími konturami. V každém okně
svítila lampička s tmavým stínidlem.

Vystoupil z auta a pozoroval, že si nejspíš povšimla auta ven-
ku, protože zamířila do haly. Dřív by ho určitě objala, jakmile
by vešel dovnitř. V poslední době však mohl jen hádat, jakého
přijetí se mu dostane. Zamkl auto a zamířil k předním dveřím.

Jenže když je otevřel, bylo jasné, že si ještě nemůže vydechnout.

„Kdes byl?“ zeptala se. Stála v hale opřená o bílou stěnu scho-
diště, s rukama založenýma na prsou.

„Na zasedání představenstva.“

Pronesl to unaveně, s povzdechem. Svlékl si bundu, pověsil
ji na ramínko do šatníku a pokoušel se ignorovat její pohled,
kterým ho provrtávala skrz naskrz.

„Nemohl bych dostat aspoň sklenku, než mě začneš kame-
novat? Dneska mi tam dali docela zabrat.“

„A odkdy máte porady takhle pozdě?“